

gelaat van Elizabet voor den geest kwam, en hij aan hare bezorgdheid over haar vader dacht, »neem het mij ter wille van de oude vriendschap niet kwalijk mijnheer, wanneer ik u dringend aanraad: Denk toch aan uwe gezondheid. Ik weet, dat juffrouw Elizabet zich zeer bezorgd maakt over uw bleek uiterlijk, en u ziet er inderdaad zoo veranderd uit, dat ik haar gelijk moet geven. U moet zich meer ontzien, u moest wat rust en ontspanning nemen, mijnheer.»

De burgemeester had met een ernstig gelaat en neêrgeslagen oogen naar den jongen man geluisterd. Hij sloeg thans snel de oogen op, en zag dezen aan, maar terwijl hij zijne lippen tot een glimlach plooidde las men in de oogen een vreeselijken angst. »Heeft

dat slimme ding er u op afgezonden, om mij haar zin te laten doen, begon hij schertsend, maar hij liet er, terstond ernstig wordend, en den dokter de hand reikend, op volgen, »ik ben blij, dat zij in u zulk een goeden vriend heeft.»

Toen vader en zoon de kamer hadden verlaten, en de deur zich achter hen had gesloten, viel de heer Verbeek op den stoel voor zijne schrijftafel neêr. Als overmand van droefheid liet hij het hoofd op de borst zinken, en eene huivering voer hem door de leden. Plotseling richtte hij zich echter weêr op, en zijne bleeke lippen stamelden: »God zij dank, één vriend in den nood zal mijn kind ten minste hebben.»

(Wordt vervolgd).

JA OF NEEN?

Men moet al een zeer slecht gelaatkundige of menschenkenner wezen, om niet bij den eersten oogopslag te begrijpen, hoe het antwoord op bovenstaande vraag tusschen deze twee strandbewoners zal uitvallen. Dat Bart graag een »ja» zou hooren, spreekt van zelf; en dat Maartje geen lust en geen moed en geen vrijheid heeft om den flinken jongen visscherman, die haar nu stellig en beslist komt vragen of zij zijn vrouwtje wil worden, met een »neen af te schepen, staat óók vrij duidelijk op haar lief gezichtje te lezen. Het netten boetende Maartje heeft den kloeken Bart voor goed in háár net, dat weet zij wel: 't is de grootste visch die er nog ooit in gevangen is, en de beste. Zij zou haar eigen hart geweld moeten aandoen, als zij Bart een weigerend antwoord op zijne vraag wou geven. Neen, zegt de lezer, die twee zullen wel een paartje worden. En de lezer heeft gelijk.

Nu, denkt menige getrouwde man of vrouw er misschien bij, ik hoop voor hen, dat zij gelukkiger zullen worden dan ik! Als die twee zóóveel zorg en getob in hun

leven moeten hebben als ik, dan deden zij veel beter met maar niet te trouwen!

Zouden zij dan nooit zorg of getob hebben, vragen wij onwillekeurig, als ieder hunner eenzelvig en met een dood en koud hart zijns weegs ging? Hebben de ongetrouwde menschen het hier op de wereld zooveel beter dan de getrouwde? Het antwoord op die vraag hangt eenvoudig af van den grondslag waarop aller leven, dat der gehuwden en dat der ongehuwden, gebouwd is.

Als Bart en Maartje samen een huishouden zullen opgezet hebben, wenschen wij hun dan ook iets toe van den geest, dien de beroemde Amerikaansche prediker Dr. de Witt Talmage in zijne leerrede »*The life a stage*» over Job XXVII: 23 beschreven heeft. Met zijn eigenaardig talent van teekenen en kleuren door middel van het gesproken woord, gaf hij zijnen hoorders het hier volgende aantrekkelijke tafereel te zien.

»'t Is nu omstreeks vijftig jaar geleden, dat in een betrekkelijk kleine woning der stad door een jonggehuwd paar een eigen

huishoudentje werd opgezet. De eerste Gast, die in deze woning genoodigd werd, was onze Heer en Heiland Jezus Christus; en

vijftig jaren geen beproevingen zijn gekomen? »De jonge vrouw, die uit het huis haars vaders naar het huis van haren jongen man-



JA OF NEEN?

de Bijbel, die op den dag van haar huwelijk aan de bruid geschonken werd, werd het kompas van dit huishouden. Dagen van zonschijn werden afgewisseld door dagen van schaduw. Hebt gij wel ooit een huis gekend, waarover in een tijdsverloop van

trok, ging derwaarts met een ouderlijken zegen en een goeden raad, dien zij nooit zal vergeten. Hare moeder sprak aan den vooravond van den huwelijksdag tot haar: »Welnu, mijn kind! thans gaat gij ons verlaten. Natuurlijk — zoolang als uw vader

en ik leven, begrijpt gij wel, dat gij zoo dikwijls bij ons kunt komen als gij verkiest. Maar uw eigenlijk tehuis zal voortaan ergens elders zijn. Door een langdurige ervaring heb ik geleerd, dat er niet beters is, dan God te dienen. De toekomst lacht u thans zeer helder toe, mijn kind! en gij zoudt misschien denken, dat gij het wel zonder godsdienst kunt stellen; maar de dag zal komen, waarop gij God zult noodig hebben. En nu geef ik u dezen raad: stel een huiselijke godsdienstoefening in, en — als het noodig mocht zijn — leid dan zelf dien eeredienst." De raad werd aangenomen, en de jonge vrouw wijdde elke kamer van haar huis aan God.

»De jaren verstreken, en er braken voor dit huisgezin vroolijke dagen aan, maar zij waren goed en gezond; en er kwamen zorgen over het huis, maar zij werden gelenigd door troost. Huwelijken zóó feestelijk als oranjebloesems ze maken konden, en begravenissen waarbij aller hart rouw droeg. Zij hebben een familiegraf op het kerkhof, maar de geheele omgeving er van wordt bestraald door geschiedenissen van opstanding en hereniging. De kinderen van het huishouden, dat in die stad woonde, zijn allen opgegroeid als geloovige Christenen en Christinnen, waartoe de vader en de moeder hun den weg gewezen hebben en de kinderen gevolgd zijn. Hoe zorgvuldig gaf de moeder acht op kleeding en opvoeding, op karakter en manieren! Hoe hard moest zij dikwijls werken! Wanneer het hoofd van 't gezin ongelukkig was in zijne zaken, naaide zij totdat hare vingertoppen stram waren en aan de toppen bloedden. En welk een nauwlettende berekening om steeds zuinig te wezen en te sparen, en wat al vernuftige vindingskracht in de moeilijke kunst van »oud maken nieuw" bij het verwerken van de kleeren der oudere kinderen voor de jongeren! God alleen hield boek van de hoofdpijnen en rugpijnen en hartkloppingen dier moeder, en van de met bevende stem uitgesproken gebeden naast de wieg van dat zieke kindje of het bed van dien zieken volwassene! De buren maakten dikwijls hoofdschuddend de opmerking, dat zij er zoo vermoeid en zwakjes

uitzag, en oude kennissen herkenden haar bijna niet meer, als zij haar op straat tegenkwamen. Maar zonder één woord van klacht of tegenzin bleef zij zorgen en werken en verdragen en voltooien, al die jaren. De kinderen zijn nu het huis uit en de wereld in, waar zij zichzelf en hun ouders eer aandoen.

»Eindelijk legt de moeder zich op haar laatste ziekbed neder. De kinderen en kleinkinderen, van wijd en zijd ontboden, treden zachtken en behoedzaam de ziekenkamer binnen, één voor één, want zij is reeds te zwak om er meer dan één tegelijk te zien. Zij laat hare stervende vingers liefkoozend over hun hoofd glijden, en zegt hun, dat zij niet moeten schreien, want dat zij nu wel heengaat, maar over een kleinen tijd zullen zij elkaar weerzien in een betere wereld, — en daarna geeft zij hun een afscheidskus en zegt zij tot elk hunner: »De Heer onze God zegene u en behoede u, mijn dierbaar kind!" De dag der begrafenis breekt aan, en de predikant die uitgenoodigd is om aan haar graf een woord te spreken, verhaalt de geschiedenis dier vrouwelijke en moederlijke volharding; en vele harten op aarde en in den hemel stemmen vol blijdschap en dankbaarheid met die feiten in. En terwijl zij voorgoed van dit aardse levenstooneel aftreedt, hoort men uitroepen als: »Getrouw tot in den dood!" of »Zij heeft gedaan wat zij kon!" — terwijl ver boven alle stemmen der aarde en der hemelen uit, zich het welkom doet hooren van dien God, die haar van het eerste oogenblik haars levens tot het laatste bleef gadeslaan, en die nu tot haar spreekt: »Wel, gij goede en getrouwe dienstmaagd! over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u stellen; ga in, in de vreugde uws Heeren!"

»En wat werd er van den vader van dit huisgezin? Hij zette op betrekkelijk jeugdigen leeftijd een zaak op, en hij had slechts een klein inkomen; en toen hij een beetje vooruit begon te komen, zag hij tengevolge van ziekten in zijn huisgezin al zijne spaarpenningen verdwijnen. Hij maakte veertig jaar lang al de handelscrisisen mede, waarbij hij door vele en zware verliezen getrof-

fen werd, en onder veel bedrog en verraad had te lijden, — maar hij bleef steeds kloekmoedig »recht door zee» gaan, zijn vertrouwen op God stellend, hetzij de zaken goed of slecht gingen, altijd zijnen kinderen een goed voorbeeld te zien gevend en hun altijd den besten raad verstrekkend, — en nimmer deed hij in al die jaren een gebed, of zij werden er in gedacht. Nu is hij oud en hij begrijpt wel, dat het thans zoo heel lang niet meer zal duren, of hij zal van het levenstooneel moeten aftreden. Maar hij zal zijnen kinderen een erfdeel van gebeden en Christelijke beginselen nalaten, waaraan al de bedriegers en oplichters der aarde nooit iets kunnen ontnemen; en als hij uit deze wereld zal heengaan, zendt de Kerk van God en van Christus hem haren zegen, en de arme trekt aan zijn huisschel, om te hooren of hij weer wat beter is. En zijn graf is omringd door eene menigte, die te voet is gekomen en daar reeds stond vóór de lijkwagen en de familiekoetsen en de rouwstoet naderden. En dezen en genen

zeggen: »Er zal niemand zijn, die zijne plaats kan innemen!» En anderen vragen: »Wie zal zich nu over mij ontfermen?» En anderen verzekeren: »Zijne gedachtenis zal ten eeuwigen dage in zegening blijven!» En als hij voorgoed van het levenstooneel scheidt, zijn al de juichkreten en bravo's en terugroepingen, die ooit binnen de wanden der aardse schouwtooneelen weergalmden, slechts mat en onbeteekenend, vergeleken bij de lange en luide uitbarstingen van gejuich en goedkeuring, die zich dan zullen doen hooren uit de wolke van getuigen langs de hoogverheven galerijen des hemels!»

Laat ons voor Bart en Maartje hopen, dat ook de geschiedenis van hún huwelijksleven eenmaal in dezen geest beschreven zal kunnen worden; en dat zal zij, indien beiden op de vraag: »Wien kiest gij? God of de wereld? Ja of neen?» ten antwoord mogen geven: »Ja, ja, duizendmaal ja! Wat ons aangaat: wij en ons huis, wij zullen den Heer dienen!»

H. J. H.

DE OUDE KLOMPENMAKER.

Te Nantes, eene stad in Frankrijk, woonde in den tijd van Napoleon een protestantsch predikant, die een klein depôt van Bijbels en Nieuwe Testamenten hield welke hij verspreidde, naar gelang hij er gelegenheid toe had. Hierbij moest hij voorzichtig te werk gaan, want ofschoon onder het eerste keizerrijk alle godsdiensten heetten vrij te zijn, was deze vrijheid toch niet van dien aard, dat ieder onbelemmerd bijbels kon verspreiden.

Zulk een Nieuw Testament had de predikant ook aan een armen zwerver gegeven, die in zijn onderhoud voorzag door in de steden en dorpen, waar hij langs trok, te zingen en vertellingen voor te dragen. Toen deze dit Nieuwe Testament ontving, besloot hij er [zijn voordeel mee te doen door er gedeelten uit te zoeken om voor te lezen

en de oude verhalen, die het bevatte, over te vertellen. Hij wist, dat zeer weinige van zijne landslieden, behalve misschien in de grootere steden, iets afwisten van den inhoud van dit boek, dat zoo lang verboden en veronachtzaamd geweest was.

Op een dag kwam hij voor de deur van een ouden klompenmaker in een dorp van het departement Seine et Loire, en vroeg om een aalmoes.

»Vraagt gij mij om een aalmoes,» antwoordde de oude man, »wel, ik moet zelf soms bedelen, evenals gij.»

»Nu,» hernam deze, »indien gij mij niets om niet wilt geven, zal ik trachten wat te verdienen. Geef mij een stuiver, dan zal ik u een hoofdstuk uit den Bijbel voorlezen.»

»Waaruit?»